

MEGINT WEISZ

Már három órája a kikötőben lődörögtem. Borzalmasan unatkoztam. Gyerekkoromban ha valaki azt mondta volna, hogy egy nagy tengeri kikötőben lehet unatkozni, biztos, hogy hülyének nézem, hiszen Pizkos Fred és Fülig Jimmy világa nagyon izgalmas lehet. Ezen töprengtem, miközben észrevettem, hogy kinyitott a kikötő egyetlen kocsmája, az Ogen. (Ogen ivritül horgonyt jelent.) Nem azért nevezték Ogennek, mert az emberek szerettek ott lehorogonyozni, hanem az ördög tudja, miért.

Ugyanis azért nem szerettek az emberek itt lehorogonyozni, mert ez a kikötői kocsmá is ugyanolyan bűdös volt, mint bármelyik kikötőben lévő kocsmá. Ebben a kocsmában is ugyanúgy terjengett az öt-hat komponensből összeállt illat, a gázolaj, dohányfüst, rum és lábszag különös elegye, amely oly tömény volt, hogy rá lehetett könyökölni. De mindezt elviseltem azért, mert halálosan elfáradtam az ácsorgásban. Egykedvűen kavargattam a rumos feketémet, amikor felpillantva észrevettem, hogy egy hajó tart a kikötő hullámtörő bejárata felé. Ahogy elnéztem a hajót, nagyon hasonlított az Eskolra. Abban a pillanatban megszólalt a hátam mögött egy hang:

– Fiúk, úgy látom, befutott az Eskol!

Hátrafordultam, mert kíváncsivá tett a furcsa magyaros akcentus. Megláttam a kikötői rakodómunkások főnökét. Biccgettünk egymásnak, mert látásból ismertük egymást. A pincért odahívtam, hogy fizetek, és mire kikászálódta a kocsmából, az Eskol már bent volt a dokk mellett, és a matrózok épp akkor eresztették le a fendert. Becsszóra nem tudom mi a neve a fendernek magyarul, de nem is lényeges. A fender elhasznált autógumikből áll, amit a hajó oldala és a kikötő dokkfala közé engednek le. Én már alig vártam, hogy leeresszék a leszállóhidat a hajóról, mert nagyon utáltam fogni a bőrönd-cókmókomat. Alapjában véve mindent utálok a kezemen cipelni. Egyszerre megszólalt magyarul a rakodó munkások főnöke:

– Mi az, várunk valakit? Várunk valakit?

– Én várok valakit! – szóltam bosszúsan. – Hogy maga vár-e valakit, azt nem tudom.

További kötözkedésre nem volt időm, mert Weisz barátom a hajókorláton kihajolva kiabált le nekem:

– Pista, Pista, jaj de jó, hogy itt vagy! Valamit nagyon akarok neked mesélni!

Én visszakiabáltam:

– Mindjárt feljövök!

– Ne gyere, mert nem engednek vissza a hajórról!

– Dehogynem!

Mindenképpen fel akartam jutni, mert alig vártam, hogy megszabaduljak a cókómóktól. Azzal fogtam magam, felugrottam a leengedett leszállóhidra, és egyből berohantam a kabinomba. Weisz barátom szintén lerohant hozzám, és már messziről elkezdte mesélni a sztoriját:

– Te, képzeld el, Pista, hogy jártam! Marseilleben, a kikötőben harminckét órát várakozott a hajó. Cukrot meg zöldséget pakoltak be, sok-sok tonnát, és az elevátor elromlott. Úgyhogy zsákokban kellett a rakományt leengedni a rakodótérbe. Ezért kellett várni. Én kihasználtam ezt az időt, és kimentem a városba csavarogni egyet.

Beültem a főutcában egy presszószerűségbe, és ittam két Calvadost. Amikor a harmadikat rendeltem, észrevettem, hogy a szemben lévő asztalnál egy nagyon csinos nő szinte fixíroz engem. Szerencsére a pincér jól tudott angolul, nem úgy, mint én franciául. Megkértem a pincért, hogy kérdezze meg a nőt, odaülhetek-e az asztalához. A nő válasz helyett felállt, és az én asztalomhoz igyekezett. Ahogy felállt, láttam, hogy nálam tíz centivel magasabb. Na, gondoltam magamban, ennek sem lesz túl jó vége, hisz' előbb-utóbb fel kell állnom. Úgy néztem ki a csaj mellett, mint egy bokafix. Mindegy, gondoltam magamban, ebből nagy baj nem lehet, mert a csaj úgy vigyorgott rám, mint pékcutya a zsemlére. Én mindenesetre még kértem két Calvadost. Mire a csaj a pincér után kiabált, hogy ő is két Calvadost kér. Nagyon kellemes diskurzus alakult ki kettőnk között. Hogy miről is beszélgettünk, azt az ötödik Calvados után már nem tudtam. De arra tisztán emlékszem, hogy megkérdeztem, járt-e izraeli hajón. Mire a fejével intett, hogy nem. Erre fel gyorsan meghívtam a hajóra. Hangosan elkezdett kacagni, és fejét rázta, hogy nem. De ha akarok egy kávét, szívesen felhív a lakására. Úgy csaptam rá erre az ajánlatra, mint gyöngytyúk a takonyra. Taxit akartam rendelni, de ő újból kacagott, és elmagyarázta, hogy abban a házban lakik, ahol a presszó van.

Szép, régi stílusú ház volt, hatalmas nagy kovácsoltvas kapuval. A lift, ahova beszálltunk, szintén szép faragott fából volt, nagy csiszolt tükörrel, de már modern gombozattal. A hatodik emeleten kiszálltunk, és egy függőfolyosón néhány lépés után egy kis ajtón keresztül tágas szobába érkeztünk. Leültetett egy kanapéra, majd öt-hat perc után megérkezett vörös selyem pongyolában, kezében egy

csésze gőzölgő kávéval. Én természetesen füttyültem a kávéra, és neki szerettem volna rontani. De ő türelmre intett, és kissé tartózkodóbb lett, mint az elején. Nem tudtam mire vélni a dolgot. Egész idő alatt nem olyan volt a szituáció, mintha pénzt akart volna kérni tőlem. Viszont pongyolájának három alsó gombját valószínűleg direkt hagyta nyitva. Én úgy éreztem, hogy a frász kerülget, de erőt vettem magamon, mert taktikát változtattam és úgy tettem, mintha az egész nem érdekelne. Úgy látszik, hogy bejött a dolog, mert ő is változtatott a magatartásán. Mellém ült, simogatott és vetkőztetni kezdett. Nagyon halk csengetést hallottam, és a nő ledobta magáról a pongyoláját.

Isteni szép teste volt. Megvárta, amíg én is levetkőzőm, segített levetni a cipőmet, majd kézen fogott és behúzott a szoba közepére. A szoba közepén egy nagy asztal állott, az asztal fiókjából néhány színes kakastollat vett elő, és kissé szégyenlősen bevallotta, hogy az a perverzitása, hogy tyúk-kakast szeret utánozni. Én meghökkentem ezen, de már mindegy volt. Hajlandó lettem volna púpos tevét és zsiráfot is játszani. A csaj elmagyarázta, hogy mit kell csinálnunk.

Először is bedugott mindkettőnk fenekébe egy-egy tollat. A két karját könyökben behajlítva szárnycsapkodást utánozott, és kotkodácsoló hangot hallatott, majd négykézlábra ereszkedett.

Majd így szólt hozzám:

– Te is ereszkedj négykézlábra, és kukorékolj jó hangosan! Ha utolérsz, akkor meg is kefélhatsz.

Majd kárálva nekiiramodott. Néhány másodperc után már vagy öt méter előnye volt velem szemben. Én utána vágtattam, de a távolság egyre nőtt köztünk. Hangosan kukorékoltam, ahogy csak a torokomon kifért. Úgy látszik, meg volt elégedve a kukorékolásommal, mert kissé lassított. Én már karnyújtásnyira közelítettem meg őt, amikor újra nekiiramodott, s megint nőtt a távolság köztünk. Majd öt percig tartott ez a játék, amikor úgy éreztem, hogy feladom az egészet, mivel lerohadt a kezem, lábam.

A partnernőm is elfáradhatott már, mert lelassított. Egészen meg tudtam közelíteni, és egy mozdulattal kirántottam a fenekéből a tollat, ráugrottam és bevertem neki. Újból kárógó hangot adott, és hátraszólt, hogy kukorékoljak hangosan. Nem válaszoltam, de nem is kukorékoltam. Gondoltam, amikor befejezem, akkor kukorékolok. Magam sem tudom, hogy miért, de nagyon sokáig fűrészeltem őt. Majd a bekövetkező orgazmus után elkezdtem hangosan kukorékolni. Amikor leszálltam róla, úgy remegett mindkét lábam, hogy nem bírtam felállni. Úgy ahogy voltam, meztelenül elterültem a padlón. Láthatóan ez a nő győzelemnek könyvelte el az egészet, nagyon meg volt elégedve, mert lefeküdt mellém a parketra, és elkezdett csókolgatni.

– Aztán mi volt még? – kérdeztem Weisz.
– Semmi sem volt. Lezuhanyoztam és felöltöztem.

A nő kikísért, és az előszobában forró csókot nyomott a tarkómra.

– Na és? – kérdeztem tovább.
– Ennyi. Nincs tovább.

Weisz észrevette, hogy mindenféle grimaszot vágok, majd kissé bosszúsán megkérdezte:

– Mi van, pupák, nem hiszed el az egészet?

Egy pillanatra meghökkenem, majd így válaszoltam:

– Na, ide figyelj, Weisz! Pro primo: én tudom, hogy te nem hazudsz és nem is túlzol. Pro szekundo: tudod, hogy kinek mondd, hogy pupák. Annak a gumicsöcsű nővérednek, aki baltával pulcolta az ablakot.

– Az melyik? – kérdezte Weisz.

– Melyik? Az, amelyik homokszemért kefélt, és a végén övé lett a sivatag.

– Nekem olyan nincs.

– Akkor miből éltetek otthon?

Végre megjelent Weisz arcán a vigyor, és lakonikusan csak annyit mondott:

– Nem párbajozom veled.

Erre fel az én dühöm is elszállt, és csak azt válaszoltam:

– Nem tehetek róla, de az egész sztorinak szaga van.

Weisz a világ legjobb sráca, de tipikus frájer. Tiszta kék szemével és tiszta arcával az ember fel sem tudná róla tétélezni, hogy bármiféle linkséget csinál. Ehhez még hozzájárul biliárdgolyó kopasz feje, ami még a gyerekkorában, a koncentrációs táborban kapott flektífusz maradványa. Tehát nem egy Adonisz, akibe a nők első látásra szerelmesek lesznek. Mellesleg megjegyzem, Weisz pontosan az a típus, akit az utcán ha meglát egy tarizó, száz ember közül is őhöz lép. Többször kérdezte tőlem, hogy: „Mondd, Pista, honnan tudják ezek a csövesek, hogy engem le lehet durrantani?” Az én válaszom egyszerű volt:

– A homlokodra van írva.

A hajó kürtje három rövid jelzést adott, ami azt jelentette, hogy fél órán belül kifut a kikötőből. Weisz gyorsan felpattant, szaladt a kabinjába összehozni a cuccát, ami főleg ajándékokból állt, mindenféle csempész szarból. Kölni, cigaretta stb. Majd visszaszaladt hozzám csak azért, hogy elsüsse legújabb viccét. Megkérdezte, hogy tudom-e, mi az a dilemma. Én tagadólag ráztam a fejem, mire ő nagy vigyorogva annyit mondott csak: „Khonnak disznóhús ingyen.” Azzal fogta magát, kezét nyújtott és máris lerohant a hídról. A hajó kürtje hosszasan jelzett, ami azt jelentette, hogy hamarosan indul.

Az utunk Marseille-ig eseménytelen volt. Az elévátort még mindig nem javították meg, ezért én is harminckét órás dokkolásra számíthattam. A tizenhat órás szolgálat után várhatólag tizenhat óra szabadságot kapok. Nem messze a kikötőtől csavarogtam az utcákon, és amikor sötétedni kezdett, beültem egy presszóba.

Valahogy nagyon ismerős volt belül, de tudtam, hogy soha nem jártam ott. Egyszer csak megpillantottam az egyik sarokban egy magas, bronzhajú nagyon csinos nőt. Egy férfi társaságában ült. A férfi vágott szemű kínai vagy japán lehetett. A pincér kihozott egy Calvadost, és megkérdezte, hogy hajlandó vagyok-e tizenöt dollárt áldozni egy nagy-szerű szex-műsorra. Csak bólintottam, és megkérdeztem, kinek kell fizetnem. A pincér a mellére bökött, hogy neki. Odaadtam egy húszdollárost, és kértem még egy Calvadost. Miután megittam a szeszt, sürgetőn intett, hogy álljak fel, és menjek utána. Az utcán nyolc férfi várt már ránk, a pincér pedig bevitt minket a szomszéd ház kapualjába. Öten liftbe szálltunk, és valahol a hetedik emelet környékén kiszálltunk. Bementünk egy előszobába, amelyből kis helyiségek nyíltak egy-egy székkel.

Kellemes illat és halk zene terjengett. Egy idő után halk csengetést hallottam, majd hangos be-mondó üdvözölt minket. Halk zúgás és a szemben lévő falon egy kis sötétítő függöny automatikusan szétnyílt, és megpillantottam a bronzvörös hajú nőt. Négykézláb állt nagy színes tollal a fenekében. Háta mögött a vágott szemű állt, és kezdődött a már említett műsor.

Ugye megmondtam Weisznek, hogy a dolognak szaga van?!

Hazafelé azon gondolkodám, hogy elmeséljem-e Weisznek a sztorit, vagy maradjak inkább csendben.

